

Vida (Alençon, 1873—Lisieux, 1897)

Nascuda en una família profundament cristiana, era la petita de nou germans (quatre dels quals moriren de petits). Quan tenia quatre anys morí la seva mare de resultes d'un càncer. La família es trasllada aleshores a Lisieux. Allà la vida se li farà dolorosa, sobretot per l'enyorança de la mare. La seva germana gran, Paulina, esdevé el seu referent. Però aviat aquesta decideix d'entrar al Carmel. Teresa ho rebrà com un cop dur, però de seguida entendre la vocació de la seva germana i, de fet, naixerà en ella un gran desig d'entregar-se a Jesús completament en una vida amagada i d'oració. Un moment crucial fou la seva primera comunió: «Ah, aquell primer bes de Jesús a la meua ànima! Fou un bes d'amor i em vaig sentir estimada. Li vaig dir: «T'estimo, m'entrego a tu per sempre!» Serà una nena molt sensible, amb èpoques de grans escrúpols religiosos (pensant que tot el que fa és pecat) i moments de depressió. La seva gran conversió es produeix a només 13 anys quan, en tornar de la missa del gall, troba que no hi ha els habituals regals del Pare Noël. Ho accepta. Sent que el Nen Jesús, amb la seva fragilitat la feia forta, i «que la caritat entrava en el meu cor, la necessitat d'oblidar-me de cercar d'agradar. Des d'aleshores vaig ser feliç, ja no vaig ser derrotada en cap combat; vaig començar una cursa de gegants.» Poc després li va arribar la notícia de la condemna a mort d'un assassí de tres dones a París. Va oferir sacrificis per aquest pecador i decidí «adoptar-lo com a fill espiritual», tot demanant que es convertís abans de la seva execució. Pocs dies després, li arribà el diari *La Croix* que explicava que poc abans de ser executat, el pres va demanar un crucifix i que el besà repetidament. Això, d'una banda, la marcà profundament i encarà la seva vocació d'esdevenir monja i consagrar-se a resar per la conversió de tots els pecadors i, d'altra banda, orientà la seva doctrina sobre la misericòrdia de Déu. A 14 anys demana d'entrar al Carmel. Després de moltes dificultats (fins i tot demana permís personalment al Papa Lleó XIII), fou acceptada i entrà al Carmel de Lisieux a 15 anys. Al Carmel esdevingué una monja exemplar, que anà aprofundint, a través de proves molt difícils, un camí de perfecció basat en el descobriment de la infantesa espiritual, l'abandó a Déu, l'amor incondicional a tots els homes, la paciència i l'oferiment de si mateixa en els turments de la malaltia que la dugué a la mort a 24 anys d'edat.

Els seus *Manuscrits autobiogràfics* són un testimoni magnífic de la grandesa d'aquesta dona en la simplicitat de la vida i en la fidelitat a Déu malgrat la nit terrible dels sofriments i del sentiment d'haver perdut la fe (s'identificà amb els ateu, pels quals havia ofert la seva vida). Fou proclamada santa, patrona de les missions i doctora de l'Església. Oferim aquí fragments de l'autobiografia:

- Considerant el cos místic de l'Església, no m'havia reconegut en cap dels membres descrits per Sant Pau (1Cor 12, 29-31), o més ben dit, em volia reconèixer en tots... *La Caritat* em va donar la clau de la meua vocació. Vaig comprendre que si l'Església tenia un cos, format per diferents membres, el més necessari, el més noble de tots, no li podia faltar, vaig comprendre que l'Església tenia un Cor, i que aquest Cor estava encès d'Amor, que l'Amor contenia totes les vocacions, l'Amor ho era tot, que comprenia tots els temps i tots els llocs... en una paraula, que era etern. Llavors, vaig exclamar: Oh Jesús, Amor meu... la meua vocació, a la fi l'he trobada, la meua vocació és l'Amor!
- Hi ha en la comunitat una sor que té el talent de desagradar-me en totes les coses; tant les seves maneres com les seves paraules, com el seu caràcter, em semblaven molt desagradables. Amb tot, és una santa religiosa que deu ser molt agradable al Bon Déu; per això, no volent cedir a l'antipatia natural que experimentava, em vaig dir que la caritat no havia de consistir en sentiments, sinó en les obres; llavors em vaig aplicar a fer per a aquesta sor el mateix que hauria fet per a la persona que més estimo. (...) Ella no sospitava els meus sentiments cap a ella. Un dia em digué: «Em voldríeu dir què és el que us atrau tant de mi, que cada vegada que em mireu us veig somriure?» Ai! el que m'atreia era Jesús amagat al fons de la seva ànima... Jesús que torna dolç el que és amargant... Vaig respondre-li que somreia perquè estava contenta de veure-la.
- Sempre he desitjat ser una santa; però, ai!, sempre he comprovat, quan m'he comparat amb els sants, que entre ells i jo hi ha la mateixa diferència que entre la muntanya el cim de la qual es perd entre els núvols i el gra de sorra insignificant que és trepitjat pels peus dels vianants; en comptes de desanimar-me m'he dit: el Bon Déu és incapaç d'inspirar desigs irrealitzables; per tant, malgrat la meua petitesa puc aspirar a la santedat; fer-me gran és impossible, haig de suportar-me tal com sóc amb les meves imperfeccions; però vull cercar la manera d'anar al Cel per un caminet ben dret, ben curt, nou del tot. Som en un segle d'invents, ara ja no cal pujar pels graons d'una escala; entre els rics un ascensor ho supleix de primera. Voldria trobar jo un ascensor que em pugés fins a Jesús, perquè sóc massa petita per a pujar la dura escala de la perfecció. I he trobat aquestes paraules: «Si algú és petitó, que vingui a mi» (Pr 9,4) i també: «Com una mare acarona el seu fill, així us consolaré, us portaré als braços i us gronxaré damunt la meua falda» (Is 66,13). No tinc cap necessitat de créixer. Convé que em quedi *petita* i que me'n faci cada vegada més.

Pregària: Mt 18, 1-5 i Lc 10, 21-24. **Diàleg:** Per a Jesús els *infants* (i els senzills, i els que es fan com els infants) són els qui hereten el Regne de Déu. En l'esperit de les Benaurances també hi ressona. És com la condició de possibilitat per a que Déu actuï. Com entenenc aquest «fer-se petits»? Com ho puc viure en la vida de cada dia? La confiança (=fe) és pròpia dels infants. **Quines** són les meves resistències? **Final:** «Al vespre d'aquesta vida, compareixeré davant Vós amb les mans buides, perquè no us demano pas, Senyor, que compteu les meves obres. Totes les nostres justícies tenen tares als vostres ulls. Vull revestir-me, doncs, de la vostra pròpia Justícia i rebre del vostre Amor l'eterna possessió de Vós mateix. No desitjo cap altre Tron ni cap altra Corona que Vós, o Benamat meu!» [De l'Acte d'ofrena a l'Amor misericordiós] escrit per St. Teresa de Lisieux (1895)]